

καὶ λαμπύρα, λαμποράδι,
λαμποράτουμ, λαμποράρε.

Φ.—Τώρα πιά πού 'όργαν' εἶσαι, Περικίτε, μὴν ἀγγίζῃς,
κι' ἔδρας φίλῃς πατέρων κατὰ πάντα καινουργεῖς,
φίλῃς ἔδρας, ὅπου σχήμα
διεγράφη πατρικό
τὸ φίλι δὲν εἶναι κριμα,
εἶναι πράγμα φυσικό.

Πρῶτα φίλῃς τοῦ Κόντη, κι' ὕστερα μὲ τὴν ἀράδα
φίλῃς τῶν ἄλλων εἰλων, πού θὰ σώσωσιν τὴν Ἑλλάδα.
Φίλῃς γιὰ νὰ φιλήσω... νὰ φιλήθῃ καὶ μάτσα μούσσα,
φίλῃς καὶ τοῦ Πλατούσσα.

Π.—Χίλιαις ὁδοῦ φοραῖς ὡς τώρα τῆς 'φιλήσαμε, μαζέτα,
κι' ὅμως κάθε μας φίλι
μὲ 'φανόταν, Φασουλῆ,
σὺν τὸ φίλημα τὸ πρώτο τοῦ Ρωμαιοῦ 'στὴ Ζουλιέτα.

Φ.— Σκύψε νὰ σοῦ 'πῶ, σακάτη,
κάποιο νέο μυστικό,
λένε πὺς θὰ γίνῃ κατὶ
κι' ἕνα καλὸ ξαφνικό.

Κι' ὅπως ἄλλοτε 'στὴν Ρώμην τῶν παθῶν τῶν ἀτιτίσσω
ὁ Πομπήιος ὁ μάγας μὲ τὸν Καίσαρα καὶ Κράσσον
ἐκκαμν κι' οἱ τρεῖς ἀντάμα τριανδρίαν ἰσχυράν,
πού κατόπιν διελύθη πρὸς μεγίστην συμφεράν,
ἔπει τώρα κι' εἰς πέρα, καθὼς λέγει μία φημί,
συνεργεῖα Ντεληγιάννη, Ντεληγιώργη καὶ Ζαήμη,
θὰ γενῆ μὴν τριανδρία, δηλαδὴ Τριουμβιράτους,
πρὸς ἀντίθερασιν τοῦ Κόντη καὶ διάσωσιν τοῦ κράτους.

Κι' ἐν τῷ μίση τῶν φωνῶν
ἕνα Πρόεδρον κοινόν
'στὴν Βουλὴν θ' ἀντιπροτείνῃ
καὶ κατόπιν, περπερήθρα,
θὰ διαλυθῇ κι' ἐκεῖνη
σὺν ἀτμός, σὺν μπουμπουλήθρα.

Π.—Κι' ἄλλοι λέν ἡ τριανδρία μῦθος μόνον πὺς θὰ μείνῃ,
πὺς ὁ νέος Λεωνίδας τὸν Μανέτα θὰ προτείνῃ,
κι' ὁ 'ψηλὸς ὁ μπατζανάκης σύμμαχος τοῦ θὰ φανῇ
κι' ἴσως μία θυανδρία μπατζανάκησων γενῆ.

Καὶ φημῶν ἀκούεις σάλους
καὶ μαντάτ' ἀπύπυατα,
κι' ἄλλοι λένε γιὰ τοὺς ἄλλους
πὺς δὲν λένε τίποτα.

Φ.—Κι' ἀρχινοῦν συνεννοήσεις μὲ τὸ στόμα, μὲ τὸ μάτι,
μοῦ μοῦ μοῦ καὶ ψι ψι ψι,
πού θὰ κάνουν τὸν Κορριάτη
νὰ χορέψῃ 'στὸ ταψί.

Καὶ φωνάζει τὸ Κουβέρνο: «πάρτε βάγια, βρε διαβόλοι»
κι' ἄλλοι λένε τοῦ Στεφάνου πὺς τοῦ 'γράψανε 'στὴν Πόλι,
νὰ μουντζώσῃ τὰς συμβάσεις, καὶ νάθῃ κι' αὐτὸς εἰς
νὰ ψηφίσῃ Τσομαζό.

Κι' ἂν δὲν γυρίσῃ 'γρήγορα πρὸς τὸν Ριχὰν τὰ νῦτα
ἴσως τοῦ στεῖλουν ἀπ' εἰς κάμμιὰ σπουδαία νῦτα,
κι' ὅπως μὴ πέρα ξέλασπρη, τῶν ἤλιων ξέλασπρότερη,
κάνει πετράδια ξέλασπρα, τῶν ἤλιων ξέλασπρότερη,
ἔτσι καὶ μὴ Σύνδος ἐκτάκτου ἐκτακτότερη
σκαρῶνει κάτ' ἑαφνικά κι' ἐκτάκτων ἐκτακτότερη.

Καὶ τώρα πάλι, πού τριπλαῖς μᾶς πλέκουσιν συμμαχίας
μικραῖς μεγαλαῖς στάναις,
πᾶμε κατὰ τὰ Ζάππεια καὶ τῆς Δενδροστογίας
νὰ 'δοῦμε παραμάναις.

Π.—Μὰ πρὶν νὰ 'βγοῦμε, Φασουλῆ, 'στὸν καθαρὸν ἀέρα,
δέξου καὶ ράπισα καὶ σβερκαῖς,
δέξου καὶ 'λίγαις ματσουκαῖς,
χωρὶς γερὸ μπαγδάρωμα νὰ μὴν περᾶς' ἡμέρα.

Τὸν Τυγρὸν Γεργάτ' εἰς ὀλοφύχως θρηνοῦδ.

Σὺ μεγαλόγνωμη ψυχῇ, πού τόσο δὲ κορμάκι
τόκανεσ γίγαντος κορμί, τὸ 'στόλιζες μὲ χάραις,
ψυχῇ, πού σ' ἐφαρμάκωσε πικρὴς σκληρίας φαρμάκι
μέσα 'στῆς πρώτης νεότης σου τῆς φλογερῆς λαχτάραις.

Πίτα σὲ γῆς ἐλευθερίας φωτολογομένους λόγγους,
εἰς τῶν Παρθενῶνων μας τὴν ἄσπρη παρθενία,
πού 'στεινάεις γιὰ ὁδοῦ λαῶν, γιὰ ὁδοῦ πατρίδων βόγγους,
καὶ πνιγρὸ δὲν σ' ἐφθανε τὸ χῶμα τὸ φονιά.

Ζωῆ σὲ ρόδα φήσας καὶ σκόρπισ' εὐδοκίας,
πέτα, ὀνάντασ κορμαῖ καὶ στέρεσ καρθίας.
Σὲ ραῖν' ἡ ὀδὸν μάννα σου μὲ τοὺς 'δικούς μας κρῖνους
καὶ 'στὸ στερνὸ σου σκίρτημα τὰ μάτια τῆς καρφῶνης...
μέσα 'στῆς σκληράς σου τῆς γῆς τοὺς 'ματωμένους θρήνους
ἐλευθερίας κι' ἀδούλωτη 'φτερούγισες σὺ μόνη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πλήρεις ἀκμῆς συνάδελφοι, ὁ Γεωργῆς ὁ Τσοκόπουλος
κι' ἕκινος ὁ Πολυδῖος ὁ καὶ Δημητρακόπουλος,
ἐκείδου καθημερινῶς λαμπρὰν ἐφημερίδα,
τούτῃστι τὴν «Πατρίδα».

Εἰς τόμος ποιημάτων τοῦ 'Αχιλλέου Νήη,
πού λυριμῶν μεγάλων καὶ παθῶς ἀποπνείει.

Αἱ Κυβάρεισος κι' αἱ Δίφναι τοῦ Μανώλη Δαγλαρίου,
πού 'στὲ γράφειν ἐπιείδει,
μ' ἄλλους λόγους ἕνας τόμος πρωτοτύπων ποιημάτων
καὶ τινῶν διηγημάτων.

Πετρόπουλος ὁ Γεωργῆς, 'στὸν ὄρομον 'Απελλοῦ,
ὅπου τοῦ Ν ε ο λ ὁ γ ο υ γραφεία τὰ γνωστά,
σπουδαῖος δικηγόρος καὶ ρίκτης τοῦ καλοῦ
μὲ λόγια μετρημένα καὶ 'λίγα καὶ σωστά.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλαίπα πατριώτου,
ἀρθμὰς τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.